

**FLORA¹⁹
THEATRE
FESTIVAL
OLOMOUC**

7¹⁹

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

DIVADELNÍ FLORA – ČT 14/5/2015

TAJNÍČKA VOŇAVÝCH TUŽEB

Festival skýtá mnohá tajemství a překvapení. A také jistoty a očekávané pravdy. Jako jsou fotbal, opera a fyzická krása herců.

Pozdně večerní debaty mezi znalci života a tvorby pak odhalují pravdy možná rovněž očekávané, ale o to méně příjemné. Jako v každém dobrém kusu, to nejpodstatnější má i v realu zůstat nevyslovené. Toto pravidlo ovšem noc prolomuje. Nelítostně a jednou provždy.

Tudíž i hostování Divadla Na zábradlí na letošní Floře mělo své drtivé konsekvence. Těmi však nelze laskavé a spanilomyslné čtenářky zatěžovat. Stačí, že byly všechny produkce vyprodané a všichni byli spokojeni. A že tohle divadlo není z Brna.

Z Brna není víc věcí. Chybí tam ostatně poctivá gastronomická dramaturgie. Taková solidní debata o poctivé přípravě chřestových chipsů nebo cibulových kroužků pro doplnění hráškového krému může být koneckonců stejně závažná a sofistikovaná jako diskuse na téma, zda se k vodce lépe hodí slanečky, hříbky nebo okurky.

A že taková debata už má v divadelní historii nějakou váhu a tradici.

A jak už jsme slyšeli z veřejných prostředků, na Mount Everest se vystupuje jenom jednou. Pokud ale člověk pocítí takovou docela malou touhu, dát si to ještě jednou, ať už to „to“ znamená cokoliv, začne v něm hlodat červíček pochybností a už nedokáže říct ne. Zkrátka a dobře, i s vizí ztrapnění do toho jde znovu. A někdy skutečně znovu uspěje. Jindy ne. To už je život.

Zejména život divadelníka, a ještě častěji život diváka. Dělat umění je krutá řehole, ale vnímat jej je ještě daleko náročnější. Každý, kdo to někdy zkoušel, to ví. Otázky před námi vyvstávají jako bublinky ve skle-
nici minerálky.

A vůbec, k čemu má být v Olomouci divadlo? A v Mnichově? Nebo v Mnichově Hradišti?

*Vojtěch Varyš
pamětník*

PROGRAM

ČT 14

17:00 Konvikt / Divadlo K3
REGULACE INTIMITY
11:55 Praha

19:30 Divadlo na cucky / Wurmova 7
RITTER, DENE, VOSS
Divadlo na cucky

20:30 Konvikt
REGULACE INTIMITY
11:55

22:00 Konvikt / šapitó / volný vstup
DJ Frodo Pytlík

CIZINEC NA DIVADLE BYL VÝZVA

Bezprostředně po skončení představení **CIZINEC** jsme vyzpovídali jednoho z představitelů Mersaulta, Stanislava Majera. Prozradil něco o své cestě k divadlu i o Camusově knize, Mikuláškovu způsobu vedení herce i (ne)schopnosti dívat se sám na sebe v televizi.

Jste vystudovaný truhlář. Co vás přivedlo k divadlu?

Prkna. Prostě jsem potkal ty správné lidi. Začal jsem divadlo dělat v Lounech, poznal jsem bratry Bambuškovy a začali jsme jednoduše dělat divadlo.

Je pro vás CIZINEC mimořádná inscenace?

Jo, mám tu knížku strašně rád a udělat to na divadle byla výzva. Text se tomu divadelnímu zpracování hodně bránil, byl to docela porod. Ale teď je to jedna z věcí, na které se těším, když jdu pracovat.

Je vám postava Mersaulta blízká?

Moc ne. Mně připadá, že je to dost temná postava, strašně nihilistická. Já k tomu sice tendence mám, ale snažím se to odhánět.

V CIZINCI hraje více herců jednu postavu.

Máte s kolegy něco společného i v reálném životě?

Asi jo, ale možná je to příliš osobní.

Jaký byl klíč pro rozdělení jedné postavy mezi víc herců?

Od začátku to tak měl Honza vymyšlené. Je to asi vděčné, když se ta postava „rozkrájí“ na několik lidí. Oživuje to text, má pak víc vrstev.

Máte taky nějaké triky, jak docílit emoce?

Jo, všechno, co se tam říká. Nemrkat – když se to vydrží dostatečně dlouho, tak bude slzička. Ale že bych myslel na něčí smrt, to ne.

Jak se vám pracuje s Janem Mikuláškem? V čem je pro vás jeho režie specifická?

Honza je pro mě nejzásadnější v tom, že se na těch věcech podílí celý tým společně. Že je to společná tvorba, ne jenom aranžování.

Jedete si docela na vlně – kultovní Divadlo Komedie, teď už v podstatě taky kultovní Zábradlí...

Mám štěstí.

Spolupracujete ještě se Studiem Hrdinů, kde hrajete v Citovém komediantovi.

Tahle spolupráce navázala na Komedii. Někteří lidi tam přešli a začali divadlo dělat v podobném stylu.

V poslední době hrajete hodně v televizi a ve filmech. Díváte se na to?

Jak na co. Dívat se na sebe je samozřejmě nepříjemné. Na začátku se to vůbec nedalo vydržet, ale teď už si zvykám.

*Za rozhovor děkují
Barbora Chovancová a Andy Fehu*

STANISLAV MAJER

Šestatřicetiletý herec je vyučeným truhlářem, divadelní vzdělání nemá. Působil v Divadle Komedie, dnes mimo angažmá v Divadle Na zábradlí spolupracuje se Studiem Hrdinů a Činoherním studiem Ústí nad Labem. Známy je i z televize a filmu (Případ pro exorcistu, Líbáňky, Odpad město smrt ad.).

KDYŽ SE PŘEPISUJÍ DĚJINY

O TOM, JAK NALOŽILI JIŘÍ HAVELKA A ZÁBRADLÍ

Kdyby někdo v prosinci 2013 přišel s tím, že jeden divadelník, případně soubor vybere ocenění skoro ve všech kategoriích divadelně kritických cen, zřejmě by sklídl zasloužený smích, případně (a to je o dost pravděpodobnější) by to společnost neřešila.

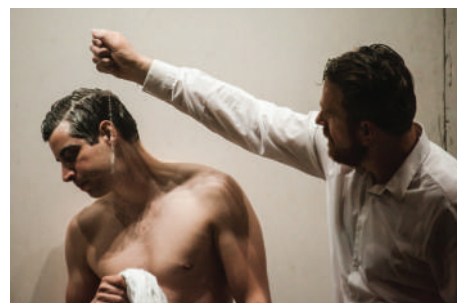
Milník nastal v říjnu 2014, kdy se kolem stolu v Divadelním ústavu sešla porota Cen Divadelních novin a inscenace Jiřího Havelky tvrdě dominovaly a ovládly čtyři ze sedmi kategorií. Cenu za herecký výkon tak získal Dušan Hřebíček za POSLEDNÍ TRIK GEORGE SE MÉLIËSE a v počtu hlasů překonal favorizovaného Patrika Děrgela za Hamleta v smíchovské inscenaci HAMLET. Jak jinak. Cenu získala také letos uváděná KOREKCE, která mimo jiné vyhrála Českou taneční platformu.

Ceny Divadelních novin byly ovšem pouze první vlaštovkou historického mezníku, kdy anketu časopisu Svět a divadlo převládalo Divadlo Na zábradlí s inscenací Velvet Ha-

vel. Přiznám se, že v atmosféře Divadelní Florry ve společnosti Zahradní slavnosti nebo Antiwords to celé působilo jaksi více euforicky, ale jak podotkl ředitel Divadla Na zábradlí Petr Štědroň při večerní diskuzi, „mají z cen pochopitelně velkou radost, ale svědčí to o neschopnosti české divadelní kritiky“. Po dvaceti letech cena změnila název a drtivé „vítězství“ (byť šlo o opravdu malé bodové rozdíly) jednoho subjektu proměnilo také jejich celkovou filozofii. Vyvolává to řadu otázek, jestli to není nový trend a co to znamená pro budoucnost českého divadla nebo psaní o něm.

Rozhodně si nemyslím, že jde o davovou psychózu nebo nějaký schizofrenní úlet, ale kdo ví, co přinesou příští ročníky všech možných cen. Snad se nestaneme jednolitou masou se stejným názorem, být na věc vysoké jakosti.

Martin Ňuňu Macháček

ANKETA

Která inscenace Divadla Na zábradlí v DF tě nejvíc oslovila?

Barbora: Včerejší POŽITKÁŘI. Bylo to po dlouhé době představení, které mě bavilo od začátku do konce. Úplně mě to strhlo.

Daniel: POŽITKÁŘI. Bylo to hodně inovativní. Já nechodím do divadla zas tak často, i když mě to baví; nemám tolik možností – v tom je Divadelní Flora úžasná. V PÓŽITKÁŘÍCH mě zaujal ten silný příběh podaný lehkou formou, nenásilně, vtipně. I když to hodně hrálo na city.

Gabriela: Viděla jsem jenom CIZINCE, a bylo to pro mě nenaplněné očekávání. Těšila jsem se na to, slyšela jsem pozitivní ohlasy, ale to představení pro mě šlo málo na dřeň. Lavírovalo mezi srandou a hrozným patosem, ale nebylo to ani jedno z toho.

KDO JE TU SKUTEČNÝ PRAŽÁK?

Včera večer sa mohli diváci festivalu počas debaty stretnúť v šapitó s protagonistami novej generácie Divadla Na zábradlí, ktorí na tohtoročnej Flore zožali nadšené reakcie s predstaveniami inscenácií POŽITKÁŘI alebo BÁBY. Víťazstvo vo všetkých kategóriách, ktoré si vyslúžili na tohtoročných Cenách divadelní kritiky, však nie je jedinou obskurnosťou, s ktorou sa za rok a pol v Prahe museli potýkať. Viac už umelecká šéfka Dora Viceníková a riaditeľ divadla Petr Štědroň.

Dominika Šíroká: Počas debaty ste naznačili, že sa stále neviete zbaviť stigmy „Brňákov“. Máte pocit, že musíte bojovať o svoj priestor?
Dora Viceníková: V rámci divadla my vôbec nebojujeme o svoj priestor. My tam dľáme divadlo a tečka. Bojujeme akorát proti verejnosti, ktorá nám neustále pripomína, že sme prijeli z Brna.

DŠ: Kto je to tá verejnosť?

DV: Ti, čo o nás píšou. Stále vám to niekdo vrací ako mokrým handrem přes ksicht, že vy jste tady sice něco dokázali, no pořád nejste naši. Vůbec nevím, jak to změní. Nechápu smysl tohoto tématu. Překvapuje mne, že nám to pořád někdo připomíná. Být z Brna je pro ně asi největší potupa. Já jsem pak u nás v divadle udělala anketu o tom, kdo je opravdu z Prahy. Jsou tam tři. A to máme celkově čtyřicet devět zaměstnanců.

(Zapája sa moderátor diskusie a bývalý redaktor spravodaju Vojta Varyš.)

Varyš: Co to znamená skutečný Pražák?

DV: Normálně. Narodíš se v porodnici s pražskou adresou.

VV: Ten problém je v tom, že u nás není

běžná ta celoplošná fluktuace lidí. Jedině, co se stává je, že jdou lidé odněkud do Prahy.

DV: A to jdou všichni. My jsme ale provokativní v tom, že jsme šli ve větší mase, a právě z Brna. Jak se ukazuje, ten mindrák Praha vs. Brno existuje jenom jedním směrem.

Absurdnostiam okolo Divadla Na zábradlí však za rok a pol od příchodu do Prahy ešte nebol koniec. Nedávno sa musel riaditeľ divadla, Petr Štědroň vyrovnávat s kurióznou situáciou, o ktorej sa rozhovoril na večierku po diskusii.

Petr Štědroň: Část Divadla Na zábradlí, vlastně poměrně podstatná část prostoru divadla, což je foyer, z kterého se vstupuje

do hlediště, nepatří městu Praha, které je zřizovatelem Divadla Na zábradlí, ale soukromému vlastníkovi. Je to situace, která vznikla z kraje devadesátých let a táhne se až dodnes. Loni se však vlastník rozhodl, že už prostor víc nechce pronajímat divadlu, a my jsme se museli dohodnout na kompromisním řešení a smlouvu prodloužili. Vzhledem k tomu, že v budoucnosti nechceme být otroky rozmarů tohoto člověka, rozhodli jsme se v příštím létě zastřešit dvůr divadla a vytvořit tam nový vstup do hlediště.

DŠ: Ešte je tu tá diskusia okolo zmeny loga.

PŠ: Dost jsme se tomu divili, protože součástí našeho projektu, se kterým jsme se hlásili do konkurzu o Divadlo Na zábradlí, byla taky celková změna grafického manuálu. To nebyl nijaký naschvál. Viděli jsme, že to logo a internetové stránky nekomunikují s divákem, jsou zastaralá a nefunkční. Česko si už ostatně zažilo mnohem výraznější hrábnutí do nostalgie. Jen si vzpomeňte na škodovku. Ostatně, celou tu situaci považuji za hysterickou.

Odpovede z parkánu zbierala Dominika Šíroká

DORA VICENÍKOVÁ

Umělecká šéfka Divadla Na zábradlí. Mezi lety 2007 a 2013 dramaturgyně Divadla Reduta. Ještě předtím pracovala dva roky pro dramaturgii Mahenovy činohry NDB. Je členkou dramaturgické rady Mezinárodního festivalu Divadlo v Plzni, kulturní grantové komise při Ministerstvu kultury nebo činoherní komise ceny Thálie.

PETR ŠTĚDRŮŇ

Riaditeľ Divadla Na zábradlí. Před příchodem do Prahy působil ako umelecký šéf Divadla Reduta. Je šéfdramaturgom Pražského festivalu nemeckého jazyka, publikuje odborné texty z oblasti germanistiky a divadelnej vedy a prekláda súčasné divadelné texty.

FASCINUJE MĚ, JAK WITKACY PŘEMÝŠLEL

V potměhlém divadelním sále jsme po odehrání **PARS PRO WITKACY** poprosili Magdalenu Reiter, aby nám odpověděla na pár otázek. K našemu potěšení se rozovídala mnohem více, než jsme předpokládali.

Proč jste si pro svou choreografii zvolila životní dílo Stanisława Ignáce Witkiewicze? V čem pro vás spočívá jeho důležitost?

Tvořil v podobném typu atmosféry, ve které dnes žijeme. Žil na přelomu 19. a 20. století, kdy se vlastně celý řád světa měnil, kdy se starý svět rozpadal a nový teprve rodil. Bylo to, jako žít na hranici systému, ale zároveň jakoby nežít v žádném. Pro mě je to paralela k časům, ve kterých nyní žijeme. V momentě, kdy se náš systém rozpadá a nový by se měl teprve transformovat. Nikdo ale vlastně neví, jaký druh systému to bude.

Jak jste došli na nápad použít živou kameru přímo na place, kterou drží samotní tanečníci?

Vycházíme z Witkacyho posedlosti zachycování života. Vytvořil stovky, možná i tisíce autoportrétů. Udělal ze sebe řekněme laboratorní experiment. Stejně tak s tělem. Byl prakticky jedním z prvních „bodyartistů“. Věnoval se ale také malbě a fotografii a právě fotografie se pro nás staly silnou inspirací. Rozhodli jsme se vypůjčit si přístup z jeho experimentů a vycházíme ze zachycení momentu pohybu. Právě divadlo a tanec mnohem více než kterékoliv jiné umění zachycují pomíjivost života. Snažíme se zachytit určité napětí a zachovat ho. Jak

kdybychom zachycovali kus života.

Poslední záběry ve videoprojekci jsou vcelku emotivní. Je to proto, aby měl divák o čem přemýšlet, když odtud odchází? Dokonce aby prožil katarzi?

Vždycky se snažíme hrát tak, aby divák prožil katarzi. Ovšem když se tak nestane, nic s tím neuděláme. Domnívám se, že je to spíš více o přemýšlení nad historií. Jsme drženi ve spirále času. Prožíváme katastrofy, dokonce se rodíme při katastrofách. Je to začarovaný kruh. Jestli je to katarzní? Nevím.

*Za rozhovor děkuje Tereza Tylová
(Speciální poděkování za pomoc
s formulací otázek patří Simoně Vičarové.)*

MAGDALENA REITER

Polská tanečnice, choreografka a pedagožka. Vystudovala Baletní školu v Gdaňsku a prestižní školu P.A.R.T.S. v Bruselu. Během své dosavadní kariéry vytvořila několik sólových projektů a působila i v gdaňském divadle. Nyní žije a pracuje ve Slovinsku. Spolupracovala se známými choreografy, jako jsou Avi Kaiser, Johanne Saunier a další. Realizovala choreografie pro několik evropských scén a vytvořila i mnoho autorských tanečních inscenací, za které získala ocenění.

Po „work in progress“ představení taneční inscenace s názvem UN jsme původně chtěli udělat rozhovor, jenže po krátké přestávce hned následovala debata. Měla jsem připraveno pár otázek, ale protože mi je Jan Žůrek vyfoukl a tvůrci mluvili o své práci velice obsáhle, přináším vám úryvek záznamu z debaty.

Jan Žůrek: Marie, před necelým rokem jste se s ostatními začali bavit o spolupráci. Od doby, co jste v prosinci byli v tomhle prostoru na Wurmovce na rezidenci, jste na tom pracovali asi úplně minimálně, nebo se mýlím?

Marie Gourdain: To je pravda, že se dlouhou dobu projekt připravoval, protože každý máme mnoho jiné práce. Nemůžeme se vídat tolik, jak bychom chtěli. Začínali jsme v září minulý rok, a to s pohybem a s improvizací. Zadávala jsem témata a Florent improvizoval. Všechno jsme natočili, já ho sledovala a komentovala. Bavili jsme se o tom, ale tohle mi nestačilo, protože jsem chtěla, abychom od začátku pracovali s dekorací. Na ty momenty jsme přišli poprvé tady. Říkali jsme si, že to je správný směr. Pak jsme měli rezidenci ve studiu ALTA v Praze. Teď jsme zpátky, už i se světelní designerkou Zuzkou Režnou, což bylo dobře, protože světlo přineslo ještě jinou dramaturgii. Je pravda, že jsme pracovali trochu jako laboratoř. Že si neřekneme, že tento týden pojedeme světlo a tenhle týden dekorace, ale všechno dáváme dohromady, abychom spolu komunikovali.

JŽ: Myslím, že to z toho bylo poznat, protože když jsem si to zkoušel pojmenovat, tak jsem nad tím napřed uvažoval, že je to vlastně dost výtvarné. Jako výtvarná instalace, do které je vpuštěn performer, ať reaguje na ten prostor. Co vás vlastně inspiruje tady k tomuhle konkrétnímu dílu? Jaká je výchozí inspirace?

Florant Golfier: Marie přišla s nápady, kterými se zabírala v rámci studia na škole. Psala o geometrii v novém cirkusu. Přišla s obrazy z Bauhausu, zaměřenými na linie v těle.

MG: Já jsem sice nestudovala žádné divadlo, ani linii a pohyb, ale práci jsem napsala o divadle a scénografii, protože tohle je to, co mě nejvíc bavilo. Psala jsem o tom, jak se potká geometrická struktura a tělo, a co to znamená. Co to způsobuje za emoce. Pro UN jsme se například inspirovali obrazy křížové cesty. Konkrétně kopcem s křížovou cestou nedaleko Ústí nad Labem. Ta patřila církvi, ale teď se stává venkovním prostorem. Když jsem se na to dívala a fotila, tak mě to zajímalo bez kontextu. Říkala jsem si, že tady je ta geometrie kříže, kde se setkává horizontální a vertikální linie. To byl dobrý začátek.

Z diskuze referovala Tereza Tylová

MÝCH OSM MINUT V POHYBU

Znáte takový ten pocit, kdy jste si něčím až moc jisti? Jakože třeba víte, kde a v kolik začíná další představení? Tak přesně ten pocit jsem dneska měla. Bylo 14:51, když jsem dorazila před „esko“, kde podle mě měl za devět minut začít PARS PRO WITKACY. Netrpělivě se rozhlížím kolem sebe, nikde nikdo. Snažím se dostat dovnitř – dveře zamčené. Najednou mi začíná docházet, že sice čas správný, ale místo špatné. Tak nasazuju téměř sprint, dobrá, tak rychlou chůzí, na Konviktu беру schody po dvou a nakonec jsem i rychlejší než výtah. A bylo přesně 14:59, když konečně stojím před sálem.

Místo druhého představení – poučená prvním nezdarem – jsem si několikrát zkontrolovala a dostavil se úspěch. Na představení jsem došla s klidnou tepovou frekvencí a s nerozčuchanými vlasy. A tak jsem si mohla vychutnat CIZINCE Divadla Na zábradlí v celé jeho kráse, hravosti i rozporuplnosti.

Ono se sice říká, že dvakrát nevstoupíš do stejné řeky, ALE... Ano, mé třetí dnešní představení UN se dle mých představ odehrávalo v Moravském divadle. Protože mám Moravské kousek od bytu, tak jsem vyšla poměrně pozdě. Bylo 18:51, když jsem si na cestě k divadlu vytáhla lístek, a k mé velké nelibosti zjistila, že sál ve Wurmovce zřejmě bude přijatelnější prostor pro toto představení. A tak bylo 18:59, když jsem opět udýchaná stanula před dveřmi do sálu.

Společně s performery PARS PRO WITKACY i UN jsem si tak mohla na vlastní kůži uvědomit své tělo, tělesnost, tepovou frekvenci, pohyby, tělo v prostoru, a tím i intenzivněji prožít a pochopit představení, která byla výhradně o prožívání skutečností skrze tělo.

Bára Křížová

MARIE GOURDAIN

Francouzská sochařka a animátorka žijící v Praze. Vystudovala filmovou animaci na Vysoké škole užitého umění v Paříži a pražskou VŠUP. Založila OpenStudio7. Ve svém díle se zabývá spojením přítomnosti a nepřítomnosti lidského těla.

FLORENT GOLFIER

Herec, tanečník a mim. Studoval činohru ve Francii. V ateliéru klaunské scénické a filmové tvorby na JAMU se dostal k tanci a fyzickému divadlu. Spolu s Lukášem Karáskem fungují jako duo pod názvem Tešlon a Frkl.

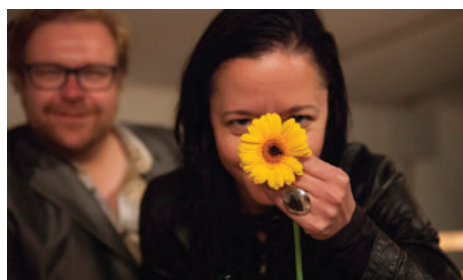
TISÍC A JEDNA FLORA

PŘÍBĚH LUKÁŠE HORKÉHO

V roce 2009 jsem objevil Floru poprvé. Skrz mého spolužáka z Institutu tvůrčí fotografie – Jiřího Doležela. Dostal jsem lano na pozici festivalového fotografa, abych dokumentoval scénu a zákulisí. I po těch letech sem jezdím stále rád. Pořád je co objevovat. Pár dnů se vznášet nad zemí, žvanit o divadle a propadat magické festivalové auře, když noc se mění v den ve Vertigu – černé díře, co tě nasaje, a nikdo neví, kdytě vyplivne. V jiném čase na jiném místě. Dny tu plynou jinak. Citové erupce nočních večírků, bouřlivé a často bolestné, ještě dlouho rezonují v hlavě. V potměšlých sálech a šatnách sleduješ divadlo, které občas připomíná tvůj život. Posouváš se. Rosteš.

Pak to končí. Jako každý mejdan i Flora má svoje finále a já tak těžko snáším návraty do reality. Vždycky tady ze mě kousek zůstane. A já se těším, že napřesrok to budu moci zase hledat. Je to stále stejné, stále trochu zamilované...

Lukáš Horký

BRNO...

...JE TAKOVÝ NĚMECKÝ BERLÍN...

...

PÁ 15

17:00 Konvikt / Divadlo K3
 2'16" A PŮL - VESMÍRNÁ ODYSEA
 Marek Piček

Orchestrálne vystúpenie? Experimentálna opera? Hudobné divadlo? Výchovný koncert? 2'16" VESMÍRNÁ ODYSEA môžete chápať ako len chcete. Komponista Marek Piček, jeden z najvýraznejších postáv slovenskej experimentálnej vážnej hudby, sa rozhodol vykašľať na klasický symfonický orchester a koncertný repertoár a jednoducho posadil vedľa členov Slovenskej filharmónie detských virtuózov. Miesto toho, aby deti priučil hudobnej drezúre, sa však necháva fascinovať nefalšovanou spontánnosťou a hravosťou svojich malých kolegov. S kolážovým predstavením, kde klasické čísla striedajú napríklad adaptácie filmových soundtrackov, si na svoje prídu fanúšikovia Johna Cagea a Kubrickovej Vesmírnej Odysey, ale aj všetci, ktorí majú chuť zažiť svieži a zábavný hudobný podvečer. (doši)

19:00 Divadlo na cucky / Wurmova 7
 FERNANDO KRAPP MI NAPSAL TENHLE DOPIS

Divadlo na cucky

Režisér Jan Žůrek zpracoval v Divadle na cucky text postmoderného dramatika a scenáristy Tankreda Dorsta. Původní drama je inspirované novelou Miguela de Unamuno. Vypráví tragický příběh nezvyklého milostného trojúhelníku. Ju-

lie jako dcera zadluženého otce se provdá za sebevědomého a bohatého Fernanda Krappa, který je ochoten otcovy dluhy splatit. Postupem času se oba navzájem dostávají do hlubšího citového spojení. Třetí postavou je slabošský hrabě, který je určitým protipólem charismatického Fernanda Krappa. Insce-nace zkoumá otázku lásky a čím vším pro nás může být. Je obětí, pouhopouhou představou nebo opravdovým citem? (tesst)

21:15 Konvikt / parkán
 ANIMAL EXITUS
Spitfire Company

Transparentný kubus z plexiskla a v ňom dve ženy, ktoré zápasia so svojimi traumami. Čo sa odohrá v tejto ľudskej zoo, kde do stiesnenej kletky zatvorili dve impulzívne ľudské bytosti? Po minuročnom úspechu s Antiwords sa na Divadelní Floru vracia súbor Spitfire Company, ktorý si v posledných rokoch získal veľký ohlas i na významných zahraničných festivaloch. Ich ANIMAL EXITUS, ktorý popri expresívnom pohybe opäť originálne zapája i hovorené slovo, bude tentokrát silne fyzickou podívanou útočiacou na divácke pudy. Po-darí sa performer-kám prebudiť v nás dosiaľ netušenú zverskú stránku? Uvidí-me už zajtra a pozajtra počas mimoriadnych predstavení na parkáne. (doši)

22:30 Konvikt / šapitó
 Hrušínského Busta Revival DJs (Sestra & Aid Kid)

WWW.DIVADELNIFLORA.CZ > WWW.FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA > WWW.TWITTER.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktor: Dominika Šíroká, **redakce:** Barbora Chovancová, Barbora Křížová, Martin Macháček, Tereza Tylová,
korektury: Petr Pláteník, **sazba:** Zdeněk Vévoda, **foto:** Lukáš Horký, Ondřej Hruška,
email redakce: zpravodaj19divadelniflora@gmail.com
tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, **email:** tiskarna@zc.cd.cz

pořadatel

hlavní partner

za podpory

MINISTERSTVO
KULTURY

partneři

hlavní mediální partner

